

bistre glave, da se v nekoliko mesecih zadostno priučé potrebnim vojaškim vedam, ako jim je vežbalni korporeal le toliko na roko, da jim nemško komando poslovení. Zahtevajte toraj stariši, da se vaši otroci v šoli, katero morate vi vzdrževati, vi plačevati z denarji, ki jih s krvavimi žulji zaslužite, bodi-si na polji ali v rudokopih, da se vaši otroci, vaš največi in najdražji zaklad in vaša podpora v starosti, v tej šoli v maternem jeziku naučé dobro brati, pisati, računiti in pa krščanskega nauka. To zahtevati, imate ne le pravico, ampak tudi sveto dolžnost. Ne dajte se od volkov v ovéjih oblačilih preslepiti, da je neobhodno potrebno za vsakega človeka znanje več jezikov. Naši nasprotniki tega sami ne verujejo, ker drugače bi se Nemci v svojih ljudskih solah, če tudi ne slovenski, vsaj francoski ali angleški učili, kar pa nikjer ne najdemo. Ako bo kateri Slovenec nemščino potreboval, bode se je kmalo naučil tako, da bo v govorjenji in pisavi storil manj pogreškov, ko nemški dijak šeste šole, kakor iz lastnega prepričanja vemo. (Konec prih.)

Gospodarske stvari.

Društvo „Kmetovalec“ v Gotovljah.

(Konec.)

Prepričani smo torej, kdo da so naši prijatelji. Mar oni, ki nas kličejo v blaženi rajh ter se nam delajo veliki prijatelji? — O nikakor ne, njim pač ni za napredek našega ljudstva, ampak da ostanemo sužnji in hlapeci na svojih lastnih tleh. Društvo »Kmetovalec« včakalo je že svoj sedmi občni zbor, a nikdar nisem se imel časti videti ali slišati vsaj enega onih, ki se delajo po zunanjem za naše velike prijatelje, vemo pa tudi, kaj da v srcu nosijo in kako da se zanimajo za naš napredek. Ogibljimo se toraj prijateljev nemčurjev, a oklenimo se nasproti naših pravih domoljubnih prijateljev, ti so pripravljene podpirati nas vsaki čas z dobrimi sveti, podukom in z denarno podporo. Domoljubni slovenski prijatelji, ti so v moči storiti kaj za napredek ljudstva in čast domovine, zakaj vsakega izobraženega človeka je sveta dolžnost nižje podučevati. Kličem toraj zopet in zopet: snujmo društva, kajti sloga pravo moč rodi.

Toda žadosti. Pojdiva raje, dragi čitatelj, nazaj na zborovanje društva »Kmetovalec« in razveseljujva se tudi midva z veselimi pevci, ker ti so nas prav izvrstno zabavali. Oglasil se je večkrat namreč sloveč Celjski čveterospev, nastopil zopet že omenjeni vrli Braslovški moški zbor, a tudi domači mešani zbor ni zaostal, pel je namreč prav mило doneče krasne pesmi: »Pogovor z domom« in »Večerno«.

Ko ob 1/2 9. uri zvečer zaključí društveni predsednik zborovanje z napitnico in trikratnim gromovitim živio-kličem do Njih veličanstva presvitlega cesarja, najvišega postavodajalca, v katerem imenu se zbiramo, zapoje vsi pevci cesarsko himno. Vsem prijateljem kmetijstva in naroda kličem pa že danes k obilni udeležbi k VIII. občnemu zboru našega edinega društva »Kmetovalec«. Na svidenje. D. Antloga, tajnik.

Sejmovi. Dne 24. junija v Konjicah, v Podsredi, v Št. Lenartu v slov. gor., v Ribnici na Pohorji, v Črmožisih in v Laškem trgu. Dne 27. junija v Jurklostru, v Št. Lovrencu na Dravskem polju in v Cmureku. Dne 30. junija v Gomilici, v Zrečah, v Reichenburgu, v Sopotah, v Trnovicah, in na Spodnji Polskavi.

Dopisi.

Iz Maribora. Krepkemu in možatemu vabilu k I. slov. kat. shodu v Ljubljani, na prvi strani tega lista stoječemu, naj še mi na tem mestu v isti zadevi dodamo drugo, stajarske Slovence posebej zadevajoče vabilo in ob enem pojasnilo. Po želji osnovalnega odbora za I. slov. kat. shod v Ljubljani sta zbrala spodaj podpisana tudi za stajarske Slovence pripravljen odbor s sedežem v Mariboru, naj bi na pomoč bil Ljubljanskemu odboru pri njegovih pripravah za občni shod. V odbor sta poklicala veljavne može raznih stanov po raznih krajih Lavantinske vladikovine, naj bi tako vsi stajarski Slovenci, kateri se želijo shoda vdeležiti, priliko imeli, pri njih poizvedeti vse v tej zadevi potrebno in jim tudi naznaniti kakoršne koli posebne želje in predloge zastran shoda. Podpisana objavita radostno in ponosno, da so vsi in prav vsi v odbor povabljeni možje drage volje vabilo vsprejeli in shod navdušeno pozdravili. Njih imena po vrsti so: Dr. G. Ipavie, zdravnik pri Sv. Juriju na juž. žel. in župan; dr. Fr. Jurtela, odvetnik v Šmariji, dež. glavarja namestnik; Jak. Kovachič, učitelj pri Sv. Trojici v slov. gor.; Fr. Lipovšek, kmet v Celjski okolici; dr. Iv. Lipold, župnik in deželni poslanec; Al. Mikl, trgovec v Ormožu; dr. Iv. Mlakar, profesor bogoslovja in ravnatelj kn. šk. semenišča; Fr. Ogradi, inf. opat Celjski; Iv. Pahernik, veletržec v Vuhredu; Fr. Robič, c. kr. profesor, drž. poslanec; dr. Jož. Sernee, odvetnik v Celji in dež. poslanec; Iv. Skuhala, dekan Ljutomerski; Mat. Slavič, kmet na Murskem polju; Kon. Vasič, c. kr. ministerski svetovalec in grajščak; Al. Velebil, kmet pri Sv. Petru pri Mariboru; Fr. Urbas, kmet na Dravskem polju; Jož. Zalokar, kmet na Blanci v fari Sevniski. — Ta odbor bode obhajal bodoči ponedeljek, dne 27. junija ob 10. uri predpoldne sejo v dvoru stolnega kapitola Mariborskega, da z ozirom na naše posebne razmere v razgovor vzame po Ljubljanskem odboru mu poslana načrta predmetov, za razprave občnega shoda odločenih. K tej seji vse velecenjene odbornike, kateri niso zadržani, vljudno vabita

Fr. Kosar, prelat. Dr. Ivan Križanič, kanonik.

Od Sv. Križa pri Mariboru. (Volitve) v občinski odbor so se izvršile pri nas, ali žal, da ne posebno srečno. Zakaj ne srečno, o tem nečemo govoriti danes. Vsak iskren domoljub si jih želi drugače. Vendar se še dá popraviti mnogo, ako imajo odborniki kaj ljubezni do premile svoje domovine. Lehko se še opere madež, ki je skrunil doslej našo občino. Vi odborniki imate še priliko postaviti Križansko župnijo v lep izgled drugim srenjam. To pa storite, če ne volite zopet dosedanjega župana, ki je uradoval samo nemški, da bi se prikupil gospódi, ki ne zna našega jezika in se ga neče učiti. Nam je sicer, ki živimo bližje meje, nemščina včasih koristna; na pr. na sejnih, ali doma je ne potrebujemo. Čemu bi torej nemškutaril župan? To je sramotno. Tem bolj nas je tega sram, ker so se sosedi naši na Slemenu otresli nemškutarskega jarma in si izvolili narodnega predstojnika, vrlega Urbasa. Saj se nahajajo med vami možje, o katerih upamo, da ne bodo pljuvali v svojo skledo. To so: Korošec, Minklič, Šikar, Vrabelj, Pešan, Hajnč, Špesar, Prtlak. Če ste jedini in složni, izvolite zelo lahko izmed sebe župana, ki je značajen, neomahljiv Slovenec in ki zna sam dobro pisati slovenski! To bode vam na čast in vsem Križančanom. S tem pa si tudi občina prihrani mnogo stroškov, katere ji prizadeva sedaj po nepotrebnem nemškutarski pisar. Domovina bo pa rekla: glejte, to so možje pošteni, ki vedó ceniti rojstveno svojo zemljo in ki se sramujejo človeka, kateremu je nemščina ljubša, kakor mate-

rini jezik. Domovina naša je že itak dovolj teptana; ne teptajte, ne sramotite, ne delajte še jej vi žalosti in britkosti. Zapomnite si dobro: tako delajo izdajalci domovine; takšni pa so podobni prekletemu sinu, ki z grešno roko trga svoji materi srce iz prs in jo suva krvavečo v grob. To je silna grdoba; tak poštenemu možu ne more pogledati v obraz.

Več volilcev.

Iz Ljutomerske okolice. (Spoznavajmo se!) Zadnje občinske volitve so odprle marsikateremu okoličanu zadremane oči. Mi okoličanje smo mehke dušice. Rajši skrbimo za druge, kakor za sebe. In ravno na to še zmeraj zanašajo naši nemškutarski nasprotniki, ki v Ljutomeru tako izdavo komandirajo. Oni dobro vejo, če tudi še tako rogovilijo in hujskajo proti nam, mi vendar prihajamo k njim ponižno in pohlevno, kakor tisti, katere je natepel gospodar. No hvala Bogu, tudi pri nas se izpreminjajo časi. Mi okoličani vidimo z vsakim dnevom, da treba malo drugače. Svojih nasprotnikov bomo se morali ogibati, a nikakor ne iz sovraštva, marveč, ker nas oni sami k temu silijo. Saj pa bi res mi bili brez vse pameti, ako bi še dalje tiste podpirali, ki rovaajo proti nam, kjer le morejo. Zahajajmo in podpirajmo naše može, ki z nami čutijo in volijo. Pri zadnji volitvi so stali na naši strani toti možje: Franc Sršen, Alojz Vršič, Ferdinand Herzog, Viljem Šneider, Franc Repič. To so naši slovenski štacunarji, katerih ni sram, da jih je rodila slovenska mati. Videli smo tudi z nami voliti gospoda Dragotina Janda, trgovca z železom. Veselilo nas je, da je tako neustrašeno s Slovenci volil. Zato pa tudi prosimo vse naše zavedne može, da ga tudi oni naj podpirajo in kupujejo pri njem železje. Zelo čudno se nam pa je zdelo, ko smo med našimi nasprotniki videli trgovca g. Matjaža Zemljica. Dozdaj smo menili, da ni naš nasprotnik, ker je sin slovenskih starišev. Imeli smo ga za treznega moža, kateremu se mora gnjusiti rovanje in hujskanje naših nemčurjev. Pripoveduje se nam celo, da je g. Zemljic vse prošnje naših nasprotnikov za nemčursko šolo tudi podpisal. S tem bi pač pokazal, da je popolnoma obrnil hrbet svojemu rodu in pristopil k tistim hujskačem, ki bi nas radi zatrli. Proti nam je tudi volil gosp. Huber, štacunar z železom. Nas tedaj več ne potrebuje. — Nikdo se ne čudi, ako bomo mi okoličanje postajali bolj pametni in previdni, če pridemo česa v Ljutomer kupovat. Naši nasprotniki nas silijo, da zapremo svojo možnjo, ako pojdemo mimo njihovih štacunov. Vsa okolica slej se ravna po tem. Bodimo trdni, kakor jeklo in in podučujmo vse podremance, da bodo z nami enako storili. Skrbimo za sebe in za svoje otroke, dokler še je čas, da ne postanemo hlapci nemškutarjev.

Iz Čadrama. (Nevihča — Podpora.) Po dolgotrajnem deževanju so v Križevem tednu nastopili tudi pri nas lepi dnevi in nastala je nenavadno velika vročina, vsled katere je 31. maja ob eni po polnoči začelo grmeti in bliskati, da je bilo čudno. Strele so švigale semtertje in večkrat je vdarilo. Pri nas je ta nesreča zadela kmeta Jožefa Kmetec, p. d. Bogatina, v Maloharni, kateremu je živinskih hlev užgalo in velikega vola vbiło, Z veliko silo rešil je gospodar drugo živino, zadeti vol, en manjši juncic in dve svinji ste v ognju ostali in zgoreli z enim vozom vred. V največji nevarnosti bila je cela, precej velika in večidel s škopom krita vas. Nemilo zadeti bil je zavarovan le za 300 goldinarjev, škode pa ima do 1200 fl. Ker je še le gospodarstvo z dolgovi prevzel, je toliko bolj omilovanja in podpore vreden. Poroča se nam, da je ob enem tudi po streli zadet pogorel na Htinji bogati Gril in neki posestnik še v Bezini v Konjski nadžupniji. Iz teh nesreč se vidi živa potreba, da gospodarji svoja poslopja proti požaru zavarujejo, da ne zabredejo v nesreči, katera se tako lahko

pripeti, v prevelike zadrege. Tudi proti toči se je dobro zavarovati in to mi zdaj živo čutimo, saj mnogi pri nas, posebno prebivavci v Ugovski občini veliko pomanjkanje trpijo vsled lanske toče. Kakor se nam je zagotovilo, je c. kr. okr. glavarstvo v Celji od svitlega cesarja samega, potem iz deželnega zaklada in še privatne podpore, za nas več sto goldinarjev prejelo, doslej pa še ni vinarja razdelilo. Ako se v največji sili to ne stori, potem res ne vemo, imajo li še naši c. kr. gospodje sočutje s siromaki ali ne! Mi prosimo še očitno našega drž. poslanca g. Fr. Robiča pomoči, da on, ki nas je na Dunaji zastopal, še naj blagovoljno skrbi, da se podeljena podpora, brez zamude razdeli!

Z Vuhreda. (Cerkveno). V teku zadnjega desetletja se je v tem kraju, kar zadeva hišo božjo, veliko spremenilo. Pozidala se je v tem času nova cerkva v gotiškem slogu, katero občuduje vsak pobožni obiskovalec zavoljo dovršene zunanje oblike, in okusno znotrajne oprave. S pozidanjem tako krasne cerkve si je poprejšnji č. g. župnik, ki zdaj pastiruje v Lembahu, postavil stalni spomin. Toda tudi sedanji č. g. župnik se trudi, da nadaljuje zaljšanje nove hiše božje, in priskrbi, kar je primerno za spodbudno opravljanje službe božje. Tako so se v teku lanskega in predlanskega leta poprodale in zmenjale nekatere cerkvene posode, ker so bile ali še precej obrabljene, ali pa neprimerne gotiškemu slogu, in se naročile nove, namreč: ena gotiška kazalnica ali monstranca, potem dva gotiška keliha, in en gotiški ciborij, kar je vse mojstersko in v veliko zadovoljnost izvršil g. Fr. Kager, pozlatar v Mariboru. Tudi stolpska ura z že precej obrabljenimi kolesci se je prodala in naročila nova pri g. Czalaunu v Ptuj. Kar se pri naročevanju teh in drugih novih predmetov ni dalo poplačati s prodajo starih rečij, poravnala je radodarna roka velikoposestnika in cerkvenega ključarja g. Jan. Pahernika. Letos po velikonočnih praznikih pa je s štirimi pomočniki se pripeljal po spodnjem Štajarskem slavnoznani slikar g. Jak. Brollo, da presno naslika celo cerkev. Do konca meseca majnika se je zvršilo slikanje okoli prednjega altolja v tako imenovanem presbiteriju, kar se je umetnim slikarjem prav dobro posrečilo, ter so rebra gotiškega sloga prav okusno pobarvana in bogato pozlačena. Tudi so napravljene štiri slike, predstavljajoče poglavitne prigodbe v življenji sv. Lovrenca, cerkvenega patrona. Prva slika razkazuje, kako se dijakon Lovrenc poslovi od papeža Siksta; druga kaže, kako on cerkvene zaklade razdeli med uboge; na tretji se vidi, kako on cesarskemu namestniku reveže in device predstavi namesto zahtevanih cerkvenih zakladov in biserov; in četrta predstavlja mučenika Lovrenca, kako mu angelj božji pot briše s čela in ga tolaži. Ker se na steni v presbiteriji najde napis, da je nova cerkva ob tisočletnici Metodovi bila zgotovljena, sta na primerenem prostoru naslikana sv. Ciril in Metod, tako, da se pobožnemu opazovalcu slik nehoté vzbudi misel: dijakon Lovrenc je svoje mlado življenje daroval za spričevanje ravno tiste edinozveličavne vere, katero sta poznej našim predočetom oznanjevala slovanska apostola sv. Ciril in Metod. Razume se, da se je presno at fresko slikanje cerkve zamoglo omisliti le, ker je to bila iskrena želja za kinčanje in zaljšanje hiše božje posebno vnete familije Pahernikove.

Od Sladke gore. (Prepiri.) Žalostno je, kjer se nahaja pri kaki hiši med družino prepir, ali ta prepir nima pomena, ako je gospodar moder ter ga hitro odpravi. Žalostnejše je pa, ako se prepir med sosedi vname, kojim mora večkrat sodnija svojo moč pokazati. Še strašnejše in milovanja vredno pa je, kjer se cela občina razburi, kakor zdaj ravno naša. Med odličnejšimi možji se je vnela neka zagrizenost ali bolj rečeno, go-

spodoželjnost, kajti skoraj dvekrat v letu se je vršila tukaj huda, nekrvava bitka brez zmage, za županski stol. Pri zadnji nesrečni bitki dne 17. in 20. februarja pokazala so se odločno tri krđela, pri katerih tudi častnikov in podčastnikov ni manjkalo. Vsled teh dolgotrajnih in nesrečnih vojsk so si pa Mestinjčani pri sosednjih Lemberžanih zavetje iskali, si z njimi roke podali, ter željo izrekli se združiti in eden drugemu pomagati. Še celo Dolgogorčani, ki ne spadajo v našo občino, ampak v faro, imajo svojega zvestega zastopnika v tej družbi. Dne 31. majnika je peljal neko selitev iz Sladke gore v Poličane. Ko pa v Lembergu sreča našega župana in eksekutorja iz Šmarja, vstavi se njima z vozom ter ju nagovori, naj bi skozi trg juckala: kaj je mislil s tem? Toda dobro, da ona gresta mirno in tiho svojo pot. Imenovani mož se tudi vstavlja s svojimi sosedi cesto od Lemberga proti Sladkigori popravljati, njo so poprej radi in dobrovoljno kot farno cesto s kamenjem posipavali, zakaj bi sedaj to ne bilo mogoče?

Iz Solčave. (Živinska razstava.) Solčava je znana radi svojih gorskih velikanov, med kojimi je Ojstrica najvišja; v njenem znožju izvira v Logarskej dolini bistra Savinja, znosi vsako leto na svojem mokrem hrbtu tisoče našega lesa k pilam na polje, in od pil flose na Savo in Donavo. A ne mislimo, dragi bralec, da Solčava ne dela drugega, kakor da gozde posekava, nikakor ne, tudi svoje strmine marljivo obdeluje in dokaj živine redi. — Leta 1890 se je naštel v tej malo številnej fari poleg 650 koz, okolu 1800 ovac, in čez 1000 govejih repov. Res niso vse naše krave izborne molznice, in nimajo vsi volički vzornih rogov, tudi ovce niso, kakor hvaljene Španjske, vendar Solčavske tudi niso »pod zlo«, kakor je pokazala zadnja razstava naše živine.

Iz Gradca. (Triglav.) Kakor je bilo že javljeno, priredilo je akad. društvo »Triglav« v Gradci dne 6. in 7. junija izlet v Šmarje pri Jelšah. Slabo vreme v jutro binkoštnega ponedeljka je sicer mnogo slovenskih, zlasti pa hrvaških visokošolcev prestrašilo, da so izostali, a to je le malo škodovalo sijajnosti izleta. Vožnja nam je hitro minevala med petjem in tamburanjem. V Mariboru pridružilo se je nam nekaj gospodov. Ko smo se pripeljali do postajice Grobelno, začuli smo od Št. Jurija nam v pozdrav strele topičev. Iz vlaka smo stopili na Šentjurijskem kolodvoru, kjer nas je pričakovalo več tržanov iz Št. Jurija in Šmarja. Raz okna obsipale so nas nežne roke z duhtečim cvetjem in v imenu Šentjuričianov nas je pozdravil župan, gosp. dr. Ipavie, v imenu Šmarijčanov pa namestnik dež. glavarja, g. dr. Jurtela. Odgovarjal jima je predsednik »Triglava« g. dr. med. Jenko. Po zajutreku, katerega so nam pripravili gostoljubni Šentjuričianje, zasedli smo s smrekami narodnimi trobojnicami okrašene vozove ter se odpeljali proti mestu slavnosti. Med potjo bili smo večkrat pozdravljeni s pokanjem topičev in raz hiše ob cesti so vihrale trobojnice. Početkom Šmarija postavljen je bil krasen slavalok. Tu nas je pričakovala množica ljudstva, na čelu ji predsednik tamošnje čitalnice č. g. kaplan Stabuc, kateri nas je pozdravil najiskreneje kot svoje prijatelje, kot svoje brate. Gospica Hudovernikova privezala je na društveno zastavo med primernim nagovorom krasen venec s trobojnico. Obema se je zahvalil imenoma društva g. predsednik Jenko. Na to zagrala je godba »Naprej« in mi smo korakali z razvito zastavo v trg. Med potjo smo bili vsi s cvetjem okrašeni. Z gričev so pa naznanjali na daleč okoli topiči naš prihod. (Konec prih.)

Iz Vojnika. (Odgovor.) Kdor je čital Celjsko »Vahterco« od 9. junija, spomnil se je pač na to, kako je pridigovala lisica gosem, ter kokošim, da bi jih dobila

v svoje kremplje. Tako tudi nekdo iz Vojnika (?) v »Vahterici« mir oznanjuje, pa ga-kali. Zakaj s takimi ljudmi ni mogoče mir, dokler se ne odrečejo svoje predrznosti. S kratka pa že nemčur s tem kali mir, da je nemčur, ker je odpadel od svojega naroda, saj drugi ne dela nemira, kakor nemškutarji. Posebno se pa še neko človeče vriva med ljudi, neki »spufanec« in pa drugi bivši zidar, ki ni vreden še toliko, da bi smel svoje ime razobesiti. Takšni kalini žvrgolijo in »vahto« stojé Nemcem. Dober tek! Če ne vtihnejo kmalu, povem še kedaj Vašim bravcem iz življenja vojniških nemčurjev nekaj »štikelecev«.

Iz Vojnika. (Marsikaj.) V petek, dne 20. jun. imeli smo slovesno procesijo k Materi božji sedem žalostij na goro; tam je bila pridiga in sv. maša, kakor vsako leto, ljudstva je bilo obilo se zbralo. — Nemškutar je povsodi sovražnik častite duhovščine in zato se ne čudimo, da so naši ravno taki. Od njih se sliši rado: »tožimo ga!« ali kaj si čete s tem, nemčurji in odpadniki? Ne zaničujte čč. duhovnikov, da ne pridejo še hujši časi nad nas. »Slovenci, čujte, — Dan Gospodov posvečujte!« — Letina se kaže, hvala Bogu, kaj lepa; Bog nas obvaruj toče in Marija sedem žalostij!

Iz Dramelj. (Stavbe.) Zopet smo končali mesec majnik, katerega se vsaki človek veseli. V tem meseci videl bodeš, dragi bralec, gospoda, kateri zapusti svoj dom, ter se sprehaja po zelenih livadah. Veliko bolj se še raduje naš »trpin«, ubogi kmet, ko že v tem meseci pregleduje sadno drevje, žitno polje in vinske gorice ter upa, sklepa in računi, koliko bo mu ta, ali uni pridelek njegov trud poplačal, da bo zamogel tem lažje stroške in davek plačevati; ozira se pa tudi s strahom in trepetom v višave, ako se črno prevlečeni oblaki pripodé in prosí Vsegamogočnega, naj ga varuje nesrečne nevihte in toče, katere šibe se vsi bojimo. Posebno si pa naša župnija želi dobro letino, katera bo imela velika plačila; kajti letos bodemo celo novi farož zazidali, potem pa cerkvo prenovili in okinčali. Oboje je potrebno, naj se le srečno zvrši!

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Avstrijsko. Nj. veličanstvo svitli cesar odpelje se v nedeljo jutro iz Dunaja v Brno, glavno mesto Moravije ter bode v pričo pri »avstrijskem streljanji«, ostane pa do četrtega v tem mestu: za svečanosti delajo se velike priprave. — V državnem zboru so sedaj le po dve seji v tednu, naj ostane časa odseku za vrvanje denarne veljave. Kakor je podoba, vsprejme se v tem odseku nova veljava — brez znamenite spremembe. — Grof Taaffe je zholed ter ne gre s svitlim cesarjem v Brno, pa tudi dr. Plener ne pride pred-nj, da mu izroči želje »nemške levice«, naj vlada ne deli več Slovincem koncesij, pravic na škodo nemškega ljudstva. Oj ta škoda!

Štajarsko. Nemski nacionalci v Gradci skličejo neki v kratkem velik shod nemških veljakov — v obrambo nemških pravic. Prav, toda kdo jim jih krati? Ti »Nemci« so v resnici vredni obžaljevanja! — V občinski hranilnici v Gradci so prišli na sled neredu; nek uradnik je jemal od ljudij denar pa ga ni odstel v hranilnico. — Včeraj so obhajali 25letnico škofa dr. Zwergerja, slovesnosti so se vršile najbolj v dijaškem semenišči, ki stoji že 50 let in je sedaj že jako veliko ter se ravno sedaj poveča za znatno poslopje.

Koroško. Celovski in drugi Nemci so sedaj vsi po konci, ker jim je šepnil nekdo na uho, da so v